EXILUL ROMÂNESC

ANUL I Nr. 7 — Martie 1955

INSEMNĂRI

Responsabilitatea Regelui

Când s'a aflat de americanizarea lui Creţianu' indignarea şi revolta au mobilizat spontan întreaga emigraţie românească contra impostorului. Problema „schimbării la faţă" a lui Creţianu nu se rezumă însă numai la persoana care a întors spatele poporului românesc, ca să scape de răspundere, ci la întregul complex politic care i-a permis lui Creţianu să facă şi să desfacă lucrurile în emigraţie începând din anul 1946.

Nu mai e un secret pentru nimeni că acţiunea de captare a exilului, organizată de reţeaua Creţianu, cât şi acea întocmire politică hibridă, ce se chiamă Comitet Naţional, au fost girate de Regele Mihai. Tot atât de cunoscut este faptul că în conflictul care a isbucnit între reţea şi Generalul Rădescu, Regele Mihai i-a făcut atâtea greutăţi Generalului încât acesta a trebuit să plece din fruntea Comitetelui.

După isbucnirea scandalului Creţianu, se prezenta ultima ocazie pentru Rege să-şi arate lealitatea faţă de Naţiune. Era prilejul binevenit să se desprindă de balastul trecutului. In loc de această reacţie firească, Regele n'a tras altă concluzie din criza Creţianu, decât să reînnoiască încrederea Dlui Vişoianu, dându-i mandat să completeze şi să lărgească Comitetul.

E timpul ca şi exilul românesc să îşi facă socotelile. Opt ani de experienţă cu Regele Mihai demonstrează până la absurd că Regele nu e capabil de gesturi de independenţă. Fie că e membru al reţelei Creţianu, fie că este obligat acestuia pe plan financiar, fie că e în serviciul unei puteri streine, fie că . . . lista ipotezelor se poate lungi, fără a modifica cuncluzia: dela Curte nu se poate aştepta nicio acţiune salutară, nicio iniţiativă de închegare a exilului. Cine e contra lui Vişoianu, automat îşi pierde creditul înaintea Regelui.

Românilor pribegi nu le rămâne altceva de făcut decât să se organizeze ignorând existenţa Regelui în exil. Destinul poporului românesc nu poate fi predat reţelei Creţianu, numai din dorinţa de a nu părea antimonarhişti. Interpretarea aceasta aparţine acelora care o provoacă. Să tragem şi noi concluzia impusă de împrejurări şi să mergem înainte. Intre un monarh care nu îşi înţelege misiunea şi viaţa unui popor, aflat în cel mai cumplit ceas al existenţei lui, partidele şi personalităţile politice ale exilului nu au de ales.

Revolta tineretului naţional-tărănesc

Comitetul executiv al tineretului naţional-ţărănist din exil a ţinut o şedinţă extraordinară, în care a examinat „situaţia tragică şi confuză a partidului naţional-tărănesc în exil". Concluziile şedinţei au fost consemnate într'un comunicat care a fost dat publicităţii. Comunicatul este semnat de membrii comitetului executiv, în frunte cu Dl Dr. Emil Onaca.

Tineretul naţional-ţărănist din exil se ridică contra monopolului exercitat de Dl Augustin Popa asupra partidului. Acesta se crede a fi moştenitorul partidului şi „şi-a asumat dreptul de a fabrica ţărănişti în exil".

— denunţă abuzurile săvârşite în Comitetul Central al partidului, care s'a constituit pe bază de nepotism şi nu s'a mai întrunit de trei ani şi jumătate.

— condamnă atitudinea acelor membri ai Comitetului Central Executiv al partidului, cari au intrat ca salariaţi ai Comitetului zis „naţional" al lui Vişoianu.

– nu poate admite ca partidul naţional-tărănesc din exil să fie remorcat Comitetului Vişoianu, „detestat de toată suflarea românească".

– cere membrilor din Comitetul Central Executiv să-şi dea imediat demisia din Comitetul Vişoianu şi să convoace de urgenţă o adunare generală a partidului, în vederea reorganizării partidului.

După revolta „Ligii", revolta tineretului naţional-ţărănist constitue un pas important în clarificarea problemelor româneşti din exil. Cu condiţia să nu se reducă toată agitaţia celor două organisme la o revoltă într'un pahar cu apă. Noi totdeauna am făcut deosebire între partidul naţional-ţărănesc, indispensabil viitoarei reconstrucţii româneşti, şi clanul care îl asfixiază.

Intreprindere politică

Când am atras atenţia unor confraţi de lagăre şi închisori asupra dedesubturilor politice ale UARG-ului – Generalul Gheorghe vrea să isi creeze o platformă politică în Germania –, ni s'a răspuns: aş, de unde, nu vedeţi că Generalul nici nu face parte din Comitet!

Este adevărat că Generalul, ca om rutinat nu s'a expus în vitrină, mulţumindu-se să prezideze numai constituirea UARG-ului şi lăsându-i pe naivi să creadă că numai tema unirii îi stă la inimă. Asta nu l-a împiedecat să dispună cum vrea de destinele noii Asociaţii, prin mijlocirea oamenilor de încredere pe care i-a plasat în Comitet.

Odată stăpân pe această poziţie, Generalul Gheorghe, de a doua zi după constituire, a dat drumul la scrisori pela diverse oficii şi personalităţi germane, anunţând că a reuşit să unească sub conducerea lui 12 organizaţii ale Românilor refugiaţi din Germania. A avut grije să lanseze această ştire şi în alte ţări, pentru a trezi mai mult interes în jurul persoanei sale. Bine înţeles, Generalul s'a ferit să sufle o vorbă de aportul disidenţilor legionari, graţie cărora a creat platforma UARG-ului. Atât pentrucă nu voia să împartă gloria cu nimeni cât şi pentru că dorea să nu se expună atacurilor.

Dnii V. V. Tilea şi Maior Iliescu au trimis ziarului „Observer" din Londra nişte scrisori, prin care rectificau anumite informaţii apărute în acest ziar, în legătură cu afacerea dela Berna. Cum în ziarul „Observer" este pusă în discuţie şi persoana Dlui Gen. Gheorghe, Dnii Tilea şi Maior Iliescu au ţinut să rectifice şi informaţiile „eronate" ce s'au dat în acest ziar privind persoana Generalului. Nu este adevărat, scrie Dl. Tilea, că Gen. Gheorghe a luptat alături de Germania după capitularea României – fapt afirmat de „Observer." Dl. General, după 23 August, „s'a retras la ţară." In „Uniunea Asociaţiilor Româneşti din Germania" (UARG), rectifică tot Dl. Tilea, nu există nicio organizaţie politică a Gărzii de Fier. Dl. Maior Iliescu la acest capitol e şi mai categoric: „Am fost surprins să citesc în ziarul Dvoastră (Observer, 21, Febr. 1955) afirmaţia: că „Uniunea Asociaţiilor Româneşti din Germania" (UARG), aflată astăzi sub preşidenţia Generalului Ion Gheorghe, ar fi constituită din foştii membri ai Gărzii de Fier."

In ce priveşte prima desminţire, ne aşteptăm ca Dl. Tilea să aibă respect, dacă nu pentru compatrioţii săi valahi, cel puţin faţă de poporul englez şi să nu-i toarne basme cu „retragerea la ţară" a Generalului. Filipicele Generalului contra regimului din ţară, transmise de Radio-Donau, sperăm să mai fie depozitate undeva. Dacă Dl. General Gheorghe n'ar fi continuat lupta alături de Germania, l-ar fi băgat Nemţii în lagăr. Or, Dl. General abia la sfârşitul războiului a avut plăcerea să facă cunoştinţă cu viaţa de lagăr (american.)

A doua desminţire, cu oarecare bunăvoinţă, e mai aproape de adevăr. UARG-ul „nu e constituit din foşti membri ai Gărzii de Fier". Nu pentrucă foşti membri ai Gărzii de Fier nu ar fi participat la constituirea lui, ci pentrucă acei ce au acceptat tutela Generalului şi-au pierdut identitatea politică. Si din această postură, e firesc ca Generalul să îi trateze din alura de stăpân, ţinându-i în anonimat.

Despre cetăţeniile americane

"Foaia Poporului" din America, care, cu toate protestele ridicate de directorul ei, pare să aibă legături strânse cu Comitetul Naţional, pentrucă prea multă pasiune pune în apărarea lui, a ridicat în numărul din Decembrie 1954 o chestiune care nu poate rămânea fără răspuns: catăţenia americană a Dlui Creţianu.

Dece atâtea atacuri pe tema catăţeniei americane a Dlui Creţianu, se întreabă "Foaia Poporului"? Mai întâi, Dl Creţianu nu poseda nicio cetăţenie, pentrucă i-o retrăseseră bolşevicii încă de acum şase ani. Deci Dl Creţianu "nu se putea lepăda de ceeace nu avea". Apoi sunt atâtea venerabile figuri ale românismului care au făcut la fel (Caranfil, Vintilă Brătianu), sunt mii de Români care au devenit fii adoptivi ai unchiului Sam. Campania contra Dlui Creţianu este un atac îndreptat contra tuturor românilor de origine americană. "Constitue naţionalitatea americană o pecete a înfamiei"?, exclamă "Foaia Poporului", reservându-i acestui argument efectul unei apoteoze în apologia Dlui Creţisnu?

Cetăţenia americană este foarte onorabilă, şi apreciem cum se cuvine sprijinul pe care Americanii de origine română, mai vechi sau mai noi îl pot aduce cauzei româneşti. Dar există o deosebire. Ceeace se permite unor români oarecare, emigranţi sau pribegi, fără nume, fără trecut şi mai ales fără responsabilităţi politice, nu se

permite Dlor Caranfil, Vintilă Brătianu şi cu atât mai puţin Dlui Creţianu Acesta a săvârşit "acte istorice", acesta a intrat în istorie pe poarta mare. A-ţi lua cetăţenia americană înseamnă a te desărcina de destinul neamului tău şi a te însărcina cu destinul naţiunii care te-a adoptat. A face altfel, înseamnă a fi neleal. Nimeni nu-l împiedeca pe Dl Creţianu să se lepede de românism din fragedă pruncie, dar unde s'a mai pomenit ca un om politic să dispară din contemporaneitate într'un mod atât de scandalos? Dupăce a fericit ţara cu regimul barbariei comuniste?

Datoria Dlui Creţianu era să rămână D. P., ca noi toţi. Dacă regimul reperist i-a retras cetăţenia, asta nu-l făcea liber pentru o altă cetăţenie. Dece nu a ajuns la această soluţie comodă în cei şase ani decând a fost "eliberat" de comuniştii din funcţiunea de minstru dela Ankara? Dece s'a încăpăţinat să joace un rol politic şi în exil şi nu a lăsat pe D. P. cu necazurile lor? Nu avem dreptul să presupunem că numai "Fondul" îl mai lega de trecutul său românesc?

Un comunicat

Conducerea dizidenţilor a dat publicităţii un comunicat asupra noii direcţii a Mişcării Legionare, comunicat apărut în unele ziare spaniole depe la începutul lunei Februarie 1955.

Din lectura comunicatului rezultă că conducerea dizidentă nu s'a putut menţine cantonată în planul educativ – cum îşi propusese la început – şi a trebuit să abordeze şi domeniul politic. Deşi programul politic al dizidenţii nu e expus în comunicat decât în câteva fraze, totuşi se poate stabili, în linii mari, orientarea lor.

Conducerea dizidentă îşi propune „elaborarea unei doctrine de democraţie românească, autentică şi organică". Ne permitem să observăm că aceste trei atribute aplicate conceptului democratic, „românească, autentică şi organică" sunt greu de digerat împreună. Doctrina democratică nu mai e nevoie să fie elaborată. Ea este „autentică" dacă este înţeleasă şi aplicată în spiritul lui Locke, Montesquieu şi Rousseau. Esenţial într'o democraţie este ca poporul să dispună în mod liber de dreptul de vot. Nu are sens să se vorbească de o democraţie „românească". Democraţia nu se împarte pe popoare. Un regim democratic se exprimă prin anumite reguli care sunt valabile pretutindeni. Un mare progres politic l-ar face poporul românesc, după eliberare, dacă nu s'ar mai întoarce la moravurile democraţiei „româneşti", prea bine cunoscute. Tot atât de nepotrivit este şi termenul de democraţie „organică". Acest termen trezeşte reminiscenţe dictatoriale.

Programul noii direcţii mai prevede lupta „pentru respectul persoanei umane, fără deosebire de religie şi origină etnică". Ideea de persoană umană este centrală în doctrina Legiunii. Când însă se spune explicit „fără distincţie de religie şi origină etnică" e vizibil că s'a urmărit să se capteze simpatia cercurilor evreieşti.

Finalul comunicatului proclamă solemn deciziunea noii direcţii „de a face toate eforturile cu scopul de a contribui la integrarea tuturor forţelor româneşti, fără deosebire de partide şi ideologii politice, într'un front unitar de luptă pentru eliberarea naţiunii române şi a Europei subjugate de imperialismul comunist".

Conducerea dizidenţilor a făcut uz de această formulă cu toată generositatea: acord politic cu Comitetul Naţional, front comun cu Gen. Gheorghe în Germania, cu Principele Nicolae în Spania, adică cu toţi adversarii mai vechi sau mai recenţi ai Mişcării, dar nu pentru a combate pe comuniştii, ci pentru . . . a-şi sdrobi pe foştii camarazi.

Acest zel mărturisim că nu-l avem. Noi le respectăm convingerile. Ar fi absurd să ne cheltuim energia combătându-i, când teme uriaşe ne stau în faţă.

Cât priveşte integrarea forţelor româneşti, formula nu are valoare decât dacă unirea se realizează pe bază de aporturi pozitive. Unirea ce au realizat-o cu vişoianiştii este de sens negativ. Este asocierea cu ..cele forţe care au impins ţara în prăpastie, care au complotat permanent contra oricărei iniţiative creatoare în exil şi care, mâine, în ţară, dacă s'ar instala la putere, ar readuce jugul şi asuprirea naţiunii. Unirea nu se poate face sacrificându-se obiectivele neamului. La ce a mai fost nevoie de treizeci de ani de legionarism dacă cu atâta candoare se face saltul în lumea veche?

Inflaţie de Episcopi

Românii ortodoxi, risipiţi prin America şi ţările Europei Occidentale, stau astăzi sub oblăduirea a patru Episcopi: Mitropolitul Visarion, Episcopii Moldovan şi Trifa din Statele Unite, şi noul Episcop, sfinţit la Versailles, Arhimandritul Teofil Ionescu.

Oridecâteori creşte numărul Episcopilor într'o Biserică, se presupune că a crescut în mod corespunzător şi numărul credincioşilor sau că intensificarea vieţii religioase a acestora impune lărgirea ierarhiei superioare a Bisericii. In cazul de faţă, nici una şi nici alta din ipoteze nu este valabilă. Nici raţiuni numerice şi nici raţiuni spirituale nu au stat la baza înmulţirii Episcopilor. Ci pur şi simplu e anarhia desţărării care a cuprins, din pacate, şi pe preoţi.

In Statele Unite, politica Preotului Truţa, astăzi decedat, l-a ridicat pe Trifa pe scaunul episcopal, la care adversarii lui Truţa au răspuns cu înscăunarea preotului Moldovan ca Episcop. Pe continent, Mitropolitul Visarion, acaparat de o altă combinaţie, l-a uns Episcop pe Arh. Teofil Ionescu, tot pentru motive şi interese care n'au

(urmare în pag. 5)

LICĂ A FĂCUT ŞCOALĂ

Apele turburi ce s'au revărsat imediat după războiul reîntregirii, au acos toate gunoaiele la suprafaţă. Chiar dacă anii crânceni ai războiului nu s'au terminat la noi, ca în alte ţări, cu răscoale sângeroase, ei au provocat totuşi o carenţă morală fatală, dela care se trage, în ultimă analiză, căderea ţării în solavie. Incendiile care au mistuit în acea vreme magaziile „refacerii," au proiectat o lumină halucinantă asupra acestor racile care dislocă orice corp social şi-i atacă chiar substanţa etnică. Câte tragedii nu s'au consumat de atunci? Câte nedreptăţi strigătoare la cer? Câte prăbuşiri? Câte jafuri şi câte crime? Si câte ascensiuni revoltătoare, câte imposturi demoralizante?

In anii aceia de răsturnări fantastice, a descins într'un târg liniştit şi Lică, adulmecând cu nesaţ conjuncturа morbidă ce i-se potrivea aşa de bine; în sfârşit se simţea şi el la largul lui. Din tinereţe nu făcuse altceva decât să dea târcoale curţilor boiereşti, aşteptând umilit şi cu răbdare de catâr ca să fie ocazional folosit ca iscoadă sau pentru alte treburi de ruşine şi măscări, ce nu pot fi împlinite decât pe ascuns, în umbra complice a nopţii. După ce s'a arătat isteţ şi bun la toate, a fost băgat agent la agie; aci a deprins atât de bine tehnica de a fi lichea, de a da lovituri piezişe, de a innoda intrigi şi de a înscena comploturi inexistente, că în scurt timp a isbutit să tragă pe sfoară chiar pe mai marii săi, atât de hârşiţi în rele, servind în acelaş timp pe doi stăpâni cu interese adesea contrarii. Când s'a descoperit că slujeşte şi pe ocupanţi, a fost dat afară, ceia ce însă nu i-a făcut sânge rău fiindcă terminase ucenicia de javră; nu mai avea ce învăţa pentru a strica oamenii şi submina aşezămintele. Dar cu firea sa înăscută de slugă şi-a căutat totuşi alt patron; nu între boierii de odinioară, a căror epocă, vedea el bine, că luase sfârşit şi care, oricum, mai aveau încă, chiar şi atunci când se prostituau, anumite reticenţe şi rămăşiţe de scrupule, ci, între oameni după pofta inimii sale, între ciocoi ajunşi, străini de orice atavism generos şi romantic, nestânjeniţi de nici un fel de consideremte morale, stăpâniţi, ca fiarele din junglă, exclusiv numai de instincte primare de îmbogăţire şi de parvenire; ei aveau mai multe şanse de succes. Nu-i-a fost greu să descopere un asemenea specimen de ocară, ajuns la stare prin neîntrerupte şantaje, prin denunţuri şi vânzări, chiar şi de vieţi omeneşti. S'a înţeles cu el din ochi la prima vedere simţind că-i din acelaş aluat, că sunt făcuţi unul pentru altul, că împreună pot da lovituri, comite silnicii şi mârşăvii. S'au închiriat dela caz la caz celui care plătea mai bine; în felul acesta au intrat în viaţa publică, aşa cum au înţeles-o ei. Ca să-şi atingă însă toate ţelurile, nu era deajuns ca Lică să-şi cânească mustaţa, să-şi dea aiere de berbant de mahala şi să se răţoiască din guşe la toate răspântiile. Mai era nevoe şi de ciraci, ca împreună cu aceştia să poată întemeia ligi, societăţi şi alte organizaţii pentru a induce oamenii în eroare. Numai la adăpostul acestor aşezăminte se puteau bate în piept, de ochii lumii, pentru binele public, scoţând jeratec pe gură în declaraţii de dragoste desinteresată pentru cei umili. Nu se dedeau în lături nici de a forma blocuri de impostură pentru a obţine preţuri mai bune şi satisfacţii mai mari. Viitorii ciraci aveau însă şi ei un simţ de chiverniseală foarte pronunţat, aşa că lucrul a progresat încet, punându-i la grea încercare răbdarea, dar, în definitiv, nu degeaba a fost el atâta timp copoi. După ce i-a dibăcit pe cei alunecoşi în credinţe, i-a luat cu binişorul, deprinzându-i cu apucături necunoscute şi arvunindu-le complicităţile viitoare la jocuri de cărţi unde îi lăsa să câştige. S'a tocmit apoi cu ei în odăile din fundul cârciumelor, căci nu era vorbă nici de muncă cinstită, nici de câştiguri onorabile şi nici de nişte afaceri oneste, ci, ca la hoţii de cai, de chiuluri şi înşelăciuni. După o aşa de aprigă tocmeală şi-a făcut în sfârşit tributar un felcer sdrăvăn cu multe neveste şi cu viligiaturi, din cauza unor oblojeli nepermise în pensioane fără prea multă căutare la oamenii de rând. Impreună cu acesta a mers şi un fost ţârcovnic care a practicat contrabandă din aşa zise motive ideologice; numai Lică ştie cât a asudat cu ei până i-a convins să-şi asume rolul de moralizatori şi i-a învăţat tactica hoţului de buznare care fuge strigând în gura mare: „prindeţi hoţul." Au priceput greu, căci mintea lor se urnea anevoie ca un car cu osiile ruginite, ce scârţâie la fiecare pas. Când au priceput însă, nu s'au mai putut lăsa, răcnind într'una, că se potrivea ori nu, vorbele învăţate cu atâta trudă. Mult mai repede a mers treaba cu un fost ipistat, micuţ şi săltăreţ, care se prindea de fustele nevestelor ca scaiul de oile netunse. Acesta a mirosit imediat vânatul. După el au mai venit şi altii, aşa că ceata ciracilor a început să crească şi să dobândească chiar pitorescul nesănătos al câmpurilor de mătrăgună. Nu lipsea din această ceată nici cetăţeanul turmentat, îmbătrânit şi înrăit, putred la trup ca şi la suflet, dar tare pofticios de trufandale. Pe această ceata pestriţă, Lică veşnic în mişcare, băgăreţ, inventiv în şotii ca un nou Figaro, o mâna când într'o parte, când într'alta, ca să ia privirile târgoveţilor uluiţi şi să pună mâna, între timp, pe locurile de comandă. Până s'au trezit bieţii oameni, le-a fost batjocorită sărăcia şi pălmuită omenia, ca să nu mai vorbim de celelalte. Din nenorocire, acţiunea lui Lică a făcut şcoală şi a ajuns prin „Frontul Renaşterii Naţionale" să se impună ca principiu conducător de stat. Nici mai târziu, pe vremea „consiliului de patronaj", tactica minciunilor

(urmare în pag. 5)

La Răscruce de Drumuri

Acum cincisprezece ani, un grup de elevi dela liceul „Dragoş Vodă" din Câmpulung-Bucovina au scos revista „Răscruce", care, deşi a fost confiscată de poliţie încă de sub teascurile tiparului, a rămas pentru un cerc destul de larg de tineri luptători naţionalişti din Bucovina un avertisment şi un simbol de luptă până în zilele de astăzi.

In mintea noastră „necoaptă" am înţeles atunci că în Tara Românească se ducea lupta pe viaţă şi pe moarte între principiul răului, întruchipat de statul politicianizat, şi mişcarea Legionară, care se evidenţia a fi mandatară a hotărîrii neamului nostru de a intra odată pentru totdeauna pe linia destinului său în lume. Pe copertă se vedea, la mijloc, o răscruce de drumuri, cu o troiţă la marginea ei şi cu un ţăran, stând şi chibzuind pe care dintre cele două cai ar fi mai bine s'o apuce. Un drum aspru si abrupt de munte ducea spre un frumos răsărit de soare; celălalt, pietruit şi comod, ducea spre o mlaştină a pierzării şi a întunericului.

Scurtă vreme după aceea, această luptă dinăuntrul frontierelor noastre naţionale s'a extins, cuprinzând în raza ei lumea întreagă. Cert este că lumea întreagă se găseşte actualmente la o mare răscruce de drumuri şi că, din nenorocire, aproape întreaga lume nu ştie încă pe ce drum s'o apuce, iar mulţi dintre cei ce din fericire ştiu, nu au încă curajul s'o apuce pe drumul cel greu, deşi sunt convinşi că este cel bun.

Fără voia noastră, noi legionarii din exil, am fost scoşi de undeva dela poalele Carpaţilor şi răspânditi pela toate răspântiile lumii, pretutindeni presenţi la răscrucea cea mare a omenirii. Spre durerea şi neliniştea noastră de veterani în lupta contra comunismului trebuie să constatăm că astăzi numai foarte smerit şi rar de tot apare semnul troiţei de altă dată. Prea puţină atmosferă de spiritualitate creştină insuflă această coaliţie a puterilor binelui. Nici un Arhanghel biruitor de balauri nu se mai vede pe steagurile soldaţilor luminii, porniţi să înfrunte în diferite părţi ale lumii ameninţările de cutropire ale întunericcului. Iţi face impresia că întreaga campanie nu se duce decât de oameni care nu cred ei înşişi în ţelurile lor, sau de oameni care nu se „agită" împotriva pericolului care ameninţă să înghită cultura şi civilizaţia noastră, decât din frica de a-şi pierde viaţa, libertatea sau bunurile materiale. Atâta timp cât eşti anticomunist numai din frica ca mâine să nu ţi se răpească comoditatea şi belşugul, atâta timp cât nu eşti gata să renunţi de bună voie la aceste bunuri consacrate până acuma, din dragostea de a servi principiul etern de viaţă, calităţile tale de luptător al binelui sunt ilusorii şi ameninţă să deserviască cauza luptei de eliberare a omenirii de sub jugul tiraniei şi a nedreptăţii.

Deşi „agitaţia" Apusului e lăudabilă, constituind cel puţin o speranţă de mai bine pentru cei subjugaţi, credinţa care ar trebui să servească o astfel de acţiune, cum a servit odată acţiunea de eliberare a Mormântului Sfânt, lipseste din suflete. Deaceea lupta de astăzi împotriva comunismului face impresia mai mult de agitaţie de partid, în care locul partidelor l-au luat naţiunile.

Democraţiile Apusului duc lupta împotriva comunismului în numele democraţiei. Dar comunismul pretinde şi el că se apără de atacurile capitalismului anglo-american tot în numele unei democraţii. Dacă lupta aceasta s'ar duce în numele creştinismului şi al culturii milenare creştine, pe care o apără cu aceiaşi ardoare şi democraţii şi naţionaliştii, şi învingătorii şi învinşii de ieri, atunci campania ar fi cu mult mai sinceră şi mai eficace.

D. Leontieş

INFLATIE DE EPISCOPI

(urmare din pag. 3)

nimic deaface cu păstorirea românilor ortodoxi din Occident. Cei din jurul Mitropolitului Visarion se agită pentru realizarea unui sinod ortodox în exil. Dar, ca să fie Sinod, trebuie să existe în prealabil Episcopi şi deaceea s'a recurs la sfinţirea Arh. Teofil Ionescu, revenit din America. Preotul Vasilovschi din Germania, la rândul lui, nu recunoaşte pe niciunul din cei patru Episcopi. El s'a pus direct sub ocrotirea Patriarhiei dela Constantinopol.

Din stadiul de anarhie în care se găseşte Biserica Ortodoxă din exil nu există decât o singură ieşire: să se dea întâietate aceluia care reprezintă în mod legitim continuitatea Bisericii Ortodoxe din ţară în străinătate. Este vorba de Mitroplitul Visarion. Mitropolitul Visarion trebuie solicitat de preoţi şi de credincioşi să plece în Statele Unite şi să facă pace între cele două tabere învrăjbite. Alegerea Episcopului Trifa, cum afirmă cunoscătorii, este viciată pe plan canonic. Alegerea Episcopului Moldovan este viciată pe plan politic. Asupra Mitropolitului Visarion nu planează nici unul şi nici altul din cele două dubii. E anticomunist verificat, iar înscăunarea I.P.S.S. s'a făcut conform canoanelor. Din America, Mitroplitul Visarion va putea să conducă şi Biserica depe Continent. Cum îşi va organiza Biserica, cum va utiliza pe actualii Ep scopi, e o chestiune care trebuie să emane dela Inalta Sa Autoritate.

Gânduri de Paşti

IN TARA aceea unde Carpaţii şerpuesc domol drum de vis, unde Dunărea nu se mai îndură să-şi reverse apele de- atâta frumuseţe ce i se iveşte în cale, astăzi, la marea şi sfânta sărbătoare, de Paşte, râsul şi veselia au încetat. Acolo nu se mai întorc bunicile ca'n copilăria noastră în zori de zi dela bisericuţa din deal, aducând în casele curat văruite şi împodobite, Lumina si Paştele. Copiii nu mai ies în haine de sărbătoare pe cărarea de sub deal să ducă ouă roşii şi cozonaci la rude şi bunici şi din uliţă nu se mai aude creştinescul Hristos a Inviat! In ţara aceea binecuvântată de Dumnezeu si preaslăvită de cântăreţi şi poeţi, bisericile sunt închise şi credinţa noastră străbună e călcată cu ură în picioare Să te mai închini acum acolo lui Hristos şi să vesteşti învierea Lui, e o crimă faţă de statul şi regimul comunist, şi e pedepsită ca atare. Regimul de teroare comunistă nu cunoaşte alt Dumnezeu decât acela pe care-l propăvăduesţe el şi căruia militanţii lui, aşa pe legea lor păgână, se închină. Acolo unde am văzut noi lumina şi-am primit botezul de creştini, păgânii L-au răstignit pe Hristos şi învăţătura Lui au interzis-o. Neamul însuşi urcă drumul colţuros al Golgotei, purtându-şi crucea grea a suferinţii şi a martiriului. Căci nu există acolo casă unde să nu-şi plângă în genunchi la icoană în noaptea asta a Paştelui o bunică, o mamă sau o soră, nepotul, bărbatul, copilul sau fratele pornit fără de vină şi fără de urmă cu ani înainte deacasă. Pretutindeni domneşte teama şi groaza! Munţii şi văile gem de-atâta nedreptate şi suferinţă şi închisorile sunt pline de feciori ce-şi aşteaptă osânda.

PUSI LA ADAPOST de acest tragic tablou, noi vom avea, de nu bucuria, totuşi mulţumirea sufletească de a putea petrece în linişte şi creştineşte aceste sfinte sărbători ale Paştelui. Pătrunşi de momentul unic prin măreţia şi sensul lui şi plini de evlavie, noi vom primi lumina şi Paştele din mâna duhovnicului, ca în bisericuţele copilăriei noastre, şi vom întona cu el dumnezeescul Hristos a Inviat. O clipă de mare mângâiere, căci, ce poate fi mai înălţător în viaţa aceasta, decât să simţi cum aievea îţi cuprinde fiinţa harul divin al Fiului Omului şi-ţi deschide poarta spre năzuita împăcare cu cerul, spre mântuire! Dar nu mai puţin şi un prilej de adâncă reculegere şi de neprecupeţită socoteală. Lumina ce o vom primi din mâna duhovnicului în faţa altarului, nu e numai un bun sfânt al nostru, ci ea e şi flacăra în care's topite năzuinţele de mai bine ale unui întreg neam batjocorit, schingiuit şi lovit cu pietre de călău. Aplecaţi o clipă urechea şi ascultaţi, cum pe aripile vântului fără de graniţi neamul răstignit pentru pastrarea credinţei străbune ne strigă sufocat de durere şi de chinuri: „Mi-e sete, mi-e sete de adevăr, de dreptate, de libertate, mi-e sete de lumină!" Neamul nu aşteaptă dela noi să i întindem buretele înmuiat în oţet, — asta ar însemna să-i uşurăm, dar să-i şi acceptăm moartea. Prin acest strigăt ce vântul îl poartă în noaptea Invierii până la noi, neamul îşi afirmă setea lui de viaţă, dorinţa de a nu pierii fără să-şi fi împlinit rostul pentru care cerul l-a hărăzit în această lume. El se vrea eliberat din piroanele ucigaşe ce i-au sfredelit fiinţa. Strigătul lui, noi singuri îl putem înţelege şi interpreta lumii creştine. E datoria noastră sfântă, în această clipă decisivă, să strigăm, purtând lumina Invierii în mâini, din toate mădularele si pe toate cărările lumii: poporul român a fost răstignit de un duşman ce nu cunoaşte Dumnezeu, nici Patrie, familie sau milă! Nu-l lăsaţi pradă piroanelor ucigaşe ale călăului roşu! Prindeţi armele şi faceţi dreptatea scripturii! Nu aşteptaţi să-şi dea sufletul, căci moartea lui înseamna şi moartea voastră, a tuturor celor ce staţi în nepăsare, popoare ale lumii creştine!

Radu Cosmin

LICA A FACUT SCOALA

(urmare din pag. 4)

grandiloevente care fac apel la unire pentru a ascunde jafurile şi crimele cele mai odioase n'a fost părăsita. Chiar şi nenorocita noastră de emigraţie nu este străină de asemenea apucături. Se pare chiar că există o solidaritate între cei care au vărsat sânge nevinovat în tabere şi pe baricade de contrarii. Cu cât conştiinţa le este mai încărcată, cu atât vorbesc mai ritos de unire, de cinste şi de bună credinţă. Aşa i-a învăţat Lică, tartorul şi meşterul lor, când a întemeiat şcoala nefastă a imposturii.

MĂRTURII STREINE

IN JURUL ACTIUNII DELA BERNA

„Ecoul îndrăzneţului atac asupra Legaţiei din Berna în presa mondială", comenta Salzburger Nachrichten din 26 Februarie, „e un simptom al maladiei de care suferă în parte popoarele lumei libere. Majoritatea ziarelor n'au văzut în această lovitură decât un fapt senzaţional oarecare. Lumea liberă pare să fi uitat că teroriştii dela Berna aparţin unuia din acele nenorocite popoare europene, pe care bolşevismul le-a subjugat datorită uşurinţei condamnabile şi vinei Vestului . . ."

E mult adevăr în observaţia ziarului din Salzburg, dar chiar aşa fiind, nu e mai puţin adevărat că, în urma acţiunei dela Berna, România şi situaţia actuală din ţară au fost făcute cunoscute în toată lumea. Nu a fost o publicaţie pe tot globul care să nu fi luat act de acţiunea compatrioţilor care au ocupat legaţia din Berna.

Abuzul de elemente senzaţionale n'a umbrit recunoaşterea spontană a semnificaţiei unui astfel de gest de protest fără precedent. Un exemplu tipic al acestui fel de a reacţiona îl constitue reportajul comentatorului Gabriel Heater, transmis de 765 de staţiuni americane. După ce a adus cele mai frumoase elogii faptei curajoase dela Berna, a încheiat: „Nici Hollywood-ul n'ar fi fost în stare să realizeze o înscenare mai reuşită".

Intre timp, după ce ocupanţii legaţiei s'au predat, tonul presei elveţiene a devenit mult mai moderat. S'a constatat că multe din informaţiile senzaţionale care au pus într'o falsă lumină obiectivele acţiunii dela Berna au fost furnizate de o obscură agenţie de presă americană „Globe Press". Somată să desvălue numele informatorului, aceasta a indicat ca autor pe un emigrant ceh care, luat din scurt de poliţie, a declarat că toate revelaţiile sale au fost produsul propriei fantezii. Adevărul asupra iniţierii şi rezultatelor loviturii dela Berna va fi probabil cunoscut numai după judecarea procesului celor patru români deţinuţi de autorităţile federale.

Aprecierile negative au fost o excepţie în presa şi la staţiunile de radio din ţările din afara cortinei de fier. Ziarele din R. P. R. au reprodus cu mult zel toate comentariile în acest sens, apărute în organele partidelor comuniste din Vest, şi au pus la loc de frunte platitudinile publicate de o gazetă necunoscută dintr'o provincie din India. O singură mărturie pe placul regimului din Bucureşti a fost trecută sub tăcere de „Scânteia": aceea făcută de radio Free Europe în emisiunea pentru România, în care acţiunea dela Berna e înfierata pe toata linia.

Diferite au fost şi reacţiunile unora dintre personalităţile politice române din exil. In timp ce, din partea „Ligii", Dl. Fărcăşanu, într'un memorandum adresat guvernului elveţian, s'a solidarizat cu acţiunea dela Berna şi a solicitat înţelegerea şi clemenţa autorităţilor federale pentru cei care au întreprins-o, conducătorii Comitetului Naţional au demonstrat, o mare divergenţă de opinii. Dl. Vişoianu a aprobat gestul atacanţilor, Dl Veniamin l-a repudiat categoric, iar Dl. Serdici, reprezentantul Comitetului dela Stockholm, a declarat ziarelor suedeze că „o astfel de acţiune ar fi un act de nerecunoştinţă faţă de ţara gazdă şi o întreprindere prostească".

Presa din R. P. R. şi agitatorii comunişti, la numeroasele manifestaţii de protest înscenate în toată ţara, au luat incidentele dela Berna ca pretext pentru deslănţuirea unei campanii furibunde împotriva legionarilor; asta, probabil, pentru creerea stării de spirit necesară executării de arestări şi deportări masive în momentul când situaţia internaţională va deveni critică.

Cu aceiaşi promptitudine şi cu aceleaşi argumente a reacţionat un domn Serban Voinea, într'un reportaj asupra loviturii dela Berna, apărut în doua ziare franceze, în care împroaşcă cu cele mai imunde invective mişcarea legionară. Ieşirea lui Serban Voinea, alias Gaston Beuve, fost colaborator la presa din Sărindar, e mai mult o încercare pripită de punerea la adăpost a propriei persoane.

Serban Voinea a patronat faimoasa adunare a partidului social-democrat, când s'a decis colaborarea cu comuniştii şi excluderea lui Titel Petrescu. Drept recompensă a fost apoi numit ministru la Berna. In timpul cât a ocupat acest post, legaţia română s'a distins net de celelalte reprezentanţe roşii printr'o susţinută activitate de spionaj. Mare scandal a făcut în acea vreme existenţa unui post de radio clandestin, care a fost descoperit acum. Tot sub Serban Voinea s'a petrecut scandalul spionajului asupra băncilor elveţiene în care a fost implicat Viţianu. Mai târziu, după ce începuse să-i ardă terenul sub picioare, Serban Voinea a ales libertatea. E sigur că, dacă s'a putut pune mâna pe materialul de informaţii al legaţii, unul dintre cei mai compromişi e tocmai fostul ministru reperist dela Berna.

MESAJUL GENERALISIMULUI FRANCO

Dl. Mihail Fărcăşanu, Preşedintele Ligii Românilor Liberi, acompaniat de Dl. Daniel Castel y Marcos, Minstru Plenipotenţiar, Director al Afacerilor politice ale Europei Orientale, a fost primit într'o lungă audienţă de către Excelenţa Sa Seful Statului spaniol, Generalisimul Franscisco Franco, în palatul del Pardo.

După această audienţă, Dl. Fărcăşanu a făcut în ziua de 3 Febr. 1955 următoarele declaraţii, publicate de ziarele spaniole:

„Consider această audienţă la Excelenţa Sa Seful Statului spaniol, ca o autentică şi nobilă do-

vadă de simpatie față de România și față de lupta de eliberare de sub ocupația comunisto-sovietică. Ca luptător anticomunist, am avut emoția de a-i face cunoscute ideile luptei noastre comune, uneia dintre cele mai ascuțite inteligenți politice a epocii noastre.

„Caudillo a făcut în timpul audienții acordate, o strălucită sinteză a problemei esențiale a prezentului, adică găsirea soluțiilor menite să se iasă din falsa și demoralizanta dilemă: coexistența sau războiul nuclear;

„Soluția crizei, a spus Generalisimul, stă într'o inițiativă fățișe și curagioasă a Occidentului, menită să trezească la acțiune forțele oprimate din teritoriul imperiului sovietic. Este o datorie morală și politică a lumii occidentale, de a lucra pentru eliberarea țărilor subjugate, fiind vorba de viitorul civilizației libere și creștine. Forțele Occidentului nu au dreptul să se tocmească cu viața și libertatea națiunilor din Estul Europei. Ideea de coexistență, care înseamnă în primul rând definitivarea statului quo al injustiției, al invaziei celei mai teribile cunoscute de istorie, este o rușine pentru sentimentul moral și pentru inteligența sa politică. Occidentul trebuie să-și dea seamă că eliberarea popoarelor subjugate este unicul drum pentru asigurarea propriei libertăți și siguranțe, atât de grav amenințate în prezent dt către Rusia sovietică. Imensul potențial pe care îl constituiesc popoarele subjugate, ca rezerve morale și forțe militante anti-comuniste, constituiesc arma nouă-care întrebuințată în conflictul în care suntem angajați în prezent-neexistând o armă mai tare pentru distrugerea tiraniei sovietice. Eliberarea țărilor oprimate înseamnă elibrearea Occidentului.

„ L-am întrebat pe Caudillo, dacă împărtășește convingerea noastră, că unica alternativă a războiului nuclear se află în politica de eliberare. Da, – răspunse el-dacă Occidentul dorește evitarea catastrofei atomice, trebuie să întreprindă o politică activă și constantă de eliberare, răspunzând legitimelor revindicări ale țărilor subjugate, fără a le înșela în speranțele lor, așa cum din nenorocire s'a întâmplat în trecut, începând cu tragicul caz al Generalului Vlasov. Popoarele din spatele Cortinei de Fer, inclusiv poporul rus, trebuie să primească garanții categorice de libertate și independență, pentru ca astfel forțele patriotice să poată intra în luptă fără rezerve. In aceste forțe naționale și de libertate umană stă adevărata soluție a actualei crize. A preda aceste popoare Rusiei sovietice ar însemna să i se facă cadou victoria."

Comentând aceste declarații, Dl Fărcășanu a spus: „In ceea ce ne privește pe noi, mișcarea de rezistență românească va duce din ce în ce o luptă mai crâncenă atât în România cât și în afară de frontierele ei. Dar această luptă nu este suficient de sprijinită de către Occident. Este trist să se constate că Occidentul permite existența coloanei a cincia comunistă care lucrează la desintegrarea sa, prin sabotaj, spionaj si demoralizare, dar nu înțelege încă să sprijine coloanele eliberării, care sunt unicile forțe capabile să distrugă imperiul agresiv și anti-european al Sovietelor. Ca Președinte al Românilor liberi, am datoria să subliniez faptul că poporul român, un popor latin de 20 milioane, bastionul anti-comunismului la frontiera Europei, este în mod practic ignorat de unele cercuri politice și propagandistice ale Occidentului. Par'că am fi pedepsiți azi pentru că am fost predați ieri Sovietelor. Exilul românesc este convins acum că numai prin coordonarea tuturor forțelor în lupta fără rezerve va putea face față tragicelor indiferențe.

O TEZA DE DOCTORAT

Cu teza „Lirica religioasă în poezia română modernă" a fost promovat la 20 Decembrie 1954, la Universitatea din München, ca doctor în filosofie și litere Dl. R. Serafimowitsch.

Dl. Serafimowitsch e originar din Putna, jud. Rădăuți și a frecventat liceele Principele Carol I, din Gura Humorului si Eudoxiu Hurmusachi din Rădăuți. A studiat dreptul la Universitățile din Cernăuți și Berlin, iar în ultimii ani a făcut studii romanistice la Universitatea din München.

După o introducere despre „Credință și poezie" cu exemple din literarturile romanice, dl Dr. Serafimowitsch relevează caracteristicele literaturii noastre. Schițând evoluția ei în ambianța spiritualo-culturală specifică sudestului Europei și sub influența marilor curente ale Apusului, insistă apoi asupra ortodoxismului ca izvor de inspirație al religiozității și culturii poporului român.

In această parte a tezei, e urmărită desvoltarea poeziei lirice religioase românești dela origine până în 1944, acordându-se precădere perioadei de după primul război mondial. In cadrul acesta, locul cel mai important îl ocupă contribuția „Gândirii" la renașterea spirituală și culturală a vieții naționale. Dintre reprezentanții liricii religioase în poezia modernă română sunt scoși în evidență mai ales Nichifor Crainic ca șef al „gândirismului" și Lucian Blaga ca „cel mai original filosof român, care a arătat prin opera lui capacitatea poporului român de a contribui la progresul spiritual al omenirii întregi".

In concluziile tezei sale, dl Serafimowitsch afirmă că lirica religioasă în poezia română modernă oglindește numai atunci adevărata religiozitate a poporului nostru, când nu a fost prea mult influențată de curentele literare „moderniste", care au tulburat în mare parte evoluția inițiată cu atâta originalitate de Eminescusi Coșbuc.

Cu această teză bazată aproape în întregime pe izvoare românești,

(urmare în pag. 16)

EXILUL VECINILOR

AFACEREA DE SPIONAJ BERG

In Iunie, anul trecut, s'a produs un grav conflict în sânul conducerii poloneze din exil, care s'a soldat cu ieșirea din guvernul dela Londra a generalului Anders, a șefului partidului socialist polonez Arciszewski și a lui Eduard Racynski. Acest triumvirat a pus bazele unui Consiliu Provizoriu al Unității Naționale la care a aderat partea cea mai activă a exilului polonez, formată în majoritate din foștii combatanți din armata lui Anders.

In fața acestei crize, președintele republicii, Zaleski, a reacționat într'un mod extrem de dăunător și în trecut existenței instituțiilor democratice în țările din răsăritul Europei. A revenit asupra mandatului dat generalului Sosnkowski, de a forma o nouă coaliție guvernamentală din toate partidele politice, cu excluderea numai a organizației lui Mikolajczyk care a recunoscut dictatul dela Yalta, și a refuzat să se retragă – așa cum promisese mai înainte – din postul de președinte al republicii în exil. Pentru fundarea autorității astfel uzurpate a declarat că după constituția în vigoare sub regimul dictatorial al mareșalului Pilsudski nu e obligat să dea socoteală de faptele sale decât „în fața lui Dumnezeu și a istoriei".

Procedeele abuzive ale lui August Zaleski, cu toată buna alegere a premierului guvernului polonez din exil în persoana publicistului Mackiewicz, au provocat indignare în întreaga emigrație poloneză și au făcut un rău serviciu cauzei poloneze în cercurile politice din Vest, care mai aveau vreo iluzie în privința fostelor regimuri democratice din țările satelite. Dar până la urmă s'a aflat că blamul pentru desbinarea blocului rezistenței poloneze în exil se răsfrânge în mare măsură asupra Consiliului Unității Naționale-în primul rând asupra partidului socialist integrat acestuia.

Membrii Consiliului sunt acuzați de a se fi compromis în afacerea de spionaj Berg, terminată acum doi ani cu un scandal deopotrivă de penibil pentru serviciile organizatorii americane. Dată fiind natura scandalului, e explicabil de ce nu i s'a dat prea multă publicitate atunci. Abia acum buletinul „Natinform", care apare în Anglia, publică un reportaj documentat asupra acestui eșec al serviciilor de informații americane.

La Berg, un sat în Bavaria, a fost organizat de către Americani, la inițiativa lui Tadeus Bielecki, conducătorul secției de afaceri interne a Consiliului Politic, un centru de legătură cu forțele de rezistență din Polonia. După ce au fost investiți aproape 500.000 dolari, doi dintre instructorii centrului au fugit la Varșovia, luând cu ei toate fișele și evidențele fotografice asupra organizării și personalului rețelelor de rezistență din Polonia. Rezultatul acestei defecțiuni a fost arestarea sau exterminarea a mii de patrioți polonezi, momiți de agenții din centrul de rezistență dela Berg în capcana poliției comuniste.

Președintele Zaleski și actualul șef de guvern în exil, Mackiewicz, folosesc acest scandal pentru discreditarea conducătorilor opoziției pe care îi califică „negustori ai morții". Aceștia, la rândul lor, caută să se scuture de răspundere, susținând că la alegerea membrilor centrului au contribuit și serviciile americane. Intr'un raport intitulat „Ostatni Raport" redactat de un membru al partidului național catolic polonez (Stronistwo Narodowe), K. Tychota, sunt desvăluite într'adevăr unele date care dovedesc că selecționerii personalului dela Berg au procedat cu o totală lipsă de discernământ.

Așa, de exemplu, e revelat faptul că fusese deja semnalat Americanilor caracterul politic dubios al celor doi fugari. Cu toate acestea au fost angajați. Apoi, unii dintre membrii statului major permanent al grupului dela Berg au fost recrutați dintre persoane implicate în delicte de drept comun, începând dela furturi și până la crime. Toți aceștia erau cunoscuți poliției germane.

Afacerea Berg a demonstrat că trimișii autorităților americane din Europa își aleg de multe ori colaboratorii în cercuri de persoane care nu sunt nici reprezentative pentru țările lor și, mai mult, întrețin într'un fel sau altul legături cu comuniștii.

Această ignorare a stărilor reale din țările din dosul cortinei de fier n'ar interesa prea mult, dacă s'ar solda numai cu sume enorme aruncate de americani în vânt sau eșecuri ale serviciilor de informații și de propagandă americane.

Ele constituesc însă un mare handicap pentru lupta de rezistență a țărilor respective. Intr'adevăr: cum vor mai putea avea încredere forțele subterane poloneze în vre-un emisar trimis de americani, când cei care au organizat centrul dela Berg s'au servit de instrumentele guvernului comunist din Varșovia? Sau, ce crezare pot acorda ascultătorii români mesagiilor dela Radio Free Europe, când acestea sunt lansate de dl. Bernard, care n'are absolut nimic comun cu poporul român?

ANIVERSAREA INDEPENDENTEI SLOVACIEI

Acordul dela Pittsburgh, prin care s'au pus bazele statului cehoslovac, n'a fost aplicat niciodată. Masaryk insuși, a cărui mamă era slovacă, a fost câștigat de oamenii lui Beneș pentru dominația indiscutabilă a Cehilor în treburile țării republici. Un alt om politic slovac, protestatar la început, Milan Hodza, a sprijinit cu același zel centralismul guvernului din Praga, după ce a ajuns prim-ministru.

Cehii au căutat să justifice nerespectarea înțelegerii dela Pitts-

burgh, susţinând că naţiunea slovacă s'ar găsi într'un stadiu de civilizaţie mult inferior celui din Boemia şi că deci e nevoie de o perioadă de tutelare, înainte de a fi tratată pe picior de egalitate. In acelaşi timp erau scoase în evidenţă investiţiile mari făcute în Slovacia de guvernul ceh pentru ameliorarea economiei locale.

Ceeace Slovacii resimţeau mai supărător decât acest tratament inegal care-i excludea dela participarea proporţională la conducerea politică şi în administraţie erau ingerinţele poliţiei şi jandarmeriei cehe. Un străin care vizita înainte de războiu Cehoslovacia era neplăcut impresionat de desele controale ale poliţiei, la cele mai neînsemnate prilejuri. Pe de altă parte, poporul slovac e în întregime catolic şi diferea în atitudinile sale religioase de anticlericalismul Cehilor care s'au opus în permanenţă funcţionării şcolilor confesionale. Nu e de mirare atunci că şefii mişcării naţionaliste slovace au aparţinut clerului. Abatele Hlinka a dus o viaţă întreagă lupta împotriva dominaţiei cehe, iar după moartea lui în 1938 conducerea acţiunii de independenţă a fost continuată de preoţii Tuka şi Tiso.

Independenţa Slovaciei n'a putut fi realizată decât în Martie 1938, după descompunerea statului ceho-slovac sub presiunea germană. Libertatea obţinută în astfel de condiţii s'a dovedit însă curând precară. Germanii au înţeles să trateze mica fărişoară ca un protectorat, dictându-i regimul politic şi economic. Primul gest de protest împotriva încercărilor de dominaţie germană a fost demisia ministrului de externe slovac Prof. Ferdinand Durcansky. Scurt timp după aceea, în urma măsurilor de epurare ale reprezentantului german în Bratislava, baronul Killinger (mai târziu ministrul Germaniei la Bucureşti) a trebuit să se retragă şi preotul Tuka. Succesorul lui, monseniorul Tiso, a reuşit să se menţină, înfruntând multe obstrucţii, până la finele războiului.

După revenirea lui Beneş, Slovacia a fost încorporată din nou Cehoslovaciei, deşi acesta se angajase faţă de mişcarea de rezistenţă slovacă să-i acorde o largă autonomie. Lovitura comunistă din 1947 n'a schimbat această situaţie.

Mişcarea de independenţă slovacă n'a capitulat însă. De câţiva ani, cea mai puternică mişcare de rezistenţă în Slovacia e organizaţia „Legiunea albă," numită aşa în amintirea armatei comandate în primul războiu mondial de generalul Stefanek.

In lumea liberă, activitatea cea mai dinamică în serviciul cauzei eliberării Slovaciei e desfăşurată de Comitul Slovac de Eliberare de sub preşedinţia profesorului Durcansky. Nucleul central al acestei organizaţii se află în Germania, unde scoate şi ziarul „Slovak."

La 14 Martie, împlinindu-se 16 ani dela prima întemeiere a statului slovac, a fost aranjată de către Comitetul de Eliberare o manifestaţie festivă în hotelul „Vier Jahreszeiten" din München. Au participat reprezentanţi ai tuturor organizaţiilor refugiaţilor din Germania, care şi-au exprimat solidaritatea cu ţelurile mişcării de independenţă slovace. Dintre participanţii români a vorbit Dl. avocat Vasile Mailat.

CONTRA IMPERIALISMULUI RUSESC

Dl Jaroslav Stetzko, fost ministru-preşedinte al Ucrainei, în primele luni după isbucnirea războiului contra Rusiei Sovietice, a publicat de curând o broşură, „Der höhere Sinn unseres Kampfes," în care explică ţelurile organizaţiei antibolşevice ABN. Broşura e prefaţată de cunoscutul scriitor militar englez, Generalul Fuller, care subliniază că va mai trece timp până ce popoarele din Vest vor înţelege valoarea ideii naţionale în lupta contra comunismului.

Comunismul este o religie a răului, scrie Dl Stetzko, şi ca atare, în combaterea lui, trebue să luăm mai mult decât o atitudine politică: trebue să ne ridicăm la un nivel etic faţă de aproapele nostru. Minciunii comuniste trebue să-i opunem idei nobile şi adevăruri întregi. Comunismul neagă pe Dumnezeu şi urmăreşte să distrugă Religia. Mişcarea de eliberare a popoarelor din răsărit pleacă dela ideea de Dumezeu şi apără Biserica de atacurile comunismului.

Un alt adevăr fundamental pe care îl reperzintă mişcarea de eliberare a popoarelor din răsărit este ideea naţională. Bolşevismul neagă ideea de naţiune şi sacrifică toate forţele creatoare ale popoarelor Molochului statal. Această pornire de distrugere a celorlalte popoare se explică prin faptul că bolşevismul nu este decât o formă mascată a imperialismului rus. Berdiaev a înfăţişat cu toată competenţa legătura care există între imperialismul rusesc şi bolşevism. Odată cu bolşevismul, va trebui deci să dispară şi imperialismul rusesc, iar popoarelor subjugate de Moscova să li se redea libertatea.

O a treia idee pe care o reprezintă ABN este eliberarea individului de sub jugul oricărei exploatări. Bolşevismul s'a dovedit duşman de moarte al ţărănimii, iar soartea muncitorului nu este mai bună sub regimul comunist. El a ajuns sclav al statului, în fruntea căruia tronează o biurocraţie privilegiată.

Bolşevismul, spune Dl Stetzko, nu reprezintă o revoluţie în sensul ideal-uman, ci o întoarcere la barbarie, o reacţiune de cea mai odioasă speţă. Călcâiul lui Achile al Rusiei Sovietice constă în problema naţionalităţilor. Pentruca Rusia Sovietică să fie înfrântă, Occidentul trebue să se alieze cu naţionalităţile subjugate de Moscova, garantându-le, printr'o Magna Charta a Libertăţii, viitorul lor.

Lucrarea D-lui Stezko se limitează numai la trasarea liniilor generale ale luptei contra bolşevismului, care sunt o parafrazare a programului organizaţiei A. B. N.

REVISTA PRESEI

„VOCEA LIBERTATII" e titlul unui ziar care apare de mai bine de un an de zile la Atena, organ de afirmare al cetăţenilor greci stabiliţi până la ocupaţia sovietică în România şi apoi siliţi în mare parte să se întoarcă în patria de origine.

Cum remarcă şi Dl Manoilescu, este înduioşător să vezi pe toţi streinii care au poposit odinioară pe plaiurile româneşti cu cât drag îşi aduc aminte de viaţa petrecută în ţara noastră şi cât de mult se simt legaţi de destinul ei nefericit. Aproape toţi aceşti streini, Italieni, Elveţieni, Greci ş. a. duc lupta cot la cot cu Românii de sânge pentru restabilirea drepturilor şi libertăţii poporului român, cu o pasiune care îi înalţă şi le face cinste. In timp ce atâţia români neaoşi nu au găsit altă cale de afirmare personală în Occident decât să se lepede de cetăţenia lor, aceşti streini de neamul nostru îi descalifică prin fidelitatea ce-o păstrează României martirizate.

In articolele omagiale trimise ziarului „Vocea Libertăţii", cu prilejul implinirii unui an dela apariţie (publicate în numărul din Februarie 1955) e pomenită tangenţial şi cu toată gingăşia cuvenită şi chestiunea Românilor din Grecia. „Vocea Libertăţii" a crezut de cuviinţă să răspundă acestei vagi amintiri a problemei cu „O Lămurire," publicată în acelaşi număr al ziarului, la loc vizibil. Apreciem gestul cavaleresc al direcţiei ziarului, dar, ne pare rău să spunem, răspunsul dat nu constitue „o lămurire." Impresia noastră este că în cazul de faţă „Vocea Libertăţii," altminteri atât de curajoasă şi promptă, a pus o surdină emisiunilor ei.

A proclama pur şi simplu că „nu există în Grecia o problemă minoritară," înseamnă a şterge cu buretele peste realităţi. In Macedonia şi Pind exista la sfârşitul celui de-al doilea războiu mondial o minoritate românească de cel puţin 300.000 de suflete. Dacă această minoritate nu mai există astăzi, este firesc să ne întrebăm prin ce procedee a dispărut dela 1944 incoace? Stim că o parte a Românilor din Grecia au fost masacraţi la sfârşitul războiului, sub pretextul de a se fi dat cu Italienii şi a fi fost fascişti. O altă parte au fost masacraţi de trupele guvernamentale greceşti după înăbuşirea rebeliunii comuniste a Gen. Markos, sub pretextul că au fost comunişti. Două momente binevenite pentru guvernul grec ca să diminueze sensibil substanţa românească din nordul Greciei. Dacă nu mai există problema minoritară în Grecia, cum afirmă „Vocea Libertăţii," înseamnă că toţi cei trei sute de mii de Români au fost lichidaţi. Dacă acest fapt nu s'a întâmplat în dimensiunile bănuite, problema minoritară românească nu poate fi scoasă depe rol, cum vrea „Vocea Libertăţii." E de presupus, dacă aceşti Români mai există, că au dorinţa să se exprime în limba lor în Biserică şi Scoală, că vor şă-şi realizeze aspiraţiile lor culturale specifice. Noi nu suntem partizanii soluţiilor extremiste şi ne dăm seama că nu toate frânturile unui popor pot încăpea în cadrul aceluiaşi stat, dar nici modul în care un alt stat, care se declară prieten al nostru, tratează pe Românii care se găsesc în hotarele lui nu ne poate lăsa indiferenţi. Un popor îşi manifestă treapta de civilizaţie pe care stă şi sentimentele lui creştineşti după modul în care tratează naţionalităţile conlocuitoare. In această privinţă Grecii care au trăit în România pot aduce mărturia lărgimii de vederi şi a omeniei cu cu care au fost întâmpinaţi toţi streinii în România.

In loc de comunicatul apărut în „Vocea Libertăţii," colonia greacă din România, revenită astăzi în Grecia, ar fi făcut mult mai bine să se sesizeze de problemă în alt spirit, devenind un factor mijlocitor între asprimile ultra-şoviniste ale guvernului grec şi fraţii noştri din Macedonia şi Pind. Ei pot mărturisi sentimentele de caldă amiciţie pe care le poartă poporul român poporului grec, sentimente care mâine, după înfrângerea comunismului, trebue reluate şi consolidate, prin eforturi şi bunăvoinţă reciprocă. Intreg poporul grecesc este încleştat astăzi într'o luptă năprasnică pentru eliberarea insulei Cipru. Dar cu ce îndreptăţire morală pot pretinde eliberarea acestei insule când la ei acasă, în nordul ţării lor, practică genocidul? Genocid nu înseamnă numai exterminarea fizică a unui popor, ci şi exterminarea lui spirituală, desnaţionalizarea lui.

Dacă în Grecia nu există decât un singur abuz, „Abuzul de Libertate," cum afirmă „Vocea Libertăţii," răspunsul cel mai potrivit ar fi fost să ne indice redactorii ei cum s'au folosit Românii din Grecia de „abuzul de libertate" care tronează în această ţară? Ar fi fost mai convingător pentru cititori să le ofere un tablou statistic al şcolilor primare, al gimnaziilor şi liceelor de limbă românească, al bisericilor româneşti, al revistelor, gazetelor şi asociaţilor româneşti etc. al participării elementului românesc în viaţa socială, economică, politică a statului grec, fără obligaţia de a-şi renega originea etnică.

CONTROVERSA DIN „DACIA"

In coloanele ziarului „DACIA", din Brazilia, Dnii Serban Giurgea şi Dr. I. Glickman şi-au prezentat punctul lor de vedere în chestiunea evreiască. Cel dintâiu a acuzat pe Evreii Români de o serie şi o serie de păcate (cam ceeace a apărut şi în Cronica românească), iar cel din urmă, în calitate de reprezentant al Evreilor Româno-Americani, i-a apărat, acuzând, la rândul lui, pe preopinent şi pe toţi cei care gândesc la fel cu el, de lipsă de obiectivitate, obscurantism şi bine înţeles antisemitism.

Noi credem că problema evreiască din România nu mai poate fi abordată în termenii tradi-

ţionali simplişti, ci trebue făcut un efort de obiectivitate din toate părţile. Ne surprinde, de pildă, că niciunul din preopinenţi nu s'a gândit să sublimieze carenţa clasei noastre conducătoare în resolsarea chestiunei evreeşti. Intr'o structură socială sănătoasă şi bine organizată, Evreii ar fi devenit o minoritate constructivă, cum este cazul în Anglia, în America şi alte ţări occidentale; într'o structură socială deficitară, ca a noastră, spiritul de speculaţie al Evreului n'a întâlnit nicio rezistenţă şi în consecinţă nu putea duce decât la aservirea economică a poporului. Dar aici, vina nu mai este a Evreului. Evreului nu poţi să îi schimbi natura. Singura modalitate ca un popor să nu ajungă în conflict cu o minoritate evreiească — ceeace înseamnă de fapt conflict cu organizaţia internaţională a Evreilor — este ca societatea în mijlocul căreia trăeşte acea minoritate să se ridice la vrednicia şi talentele comerciale ale Evreului. Intr'o societate activă, dinamică şi prosperă, chestiunea evreiască cedează dela sine, pentrucă există teren de realizare pentru toată lumea.

TEROAREA CHIAMA VIOLENTA

E titlul unui articol apărut în oficiosul Comitetului Naţional, „LA NATION ROUMAINE", în legătură cu întâmplările dela Berna. „Cu toate împrejurările tragice ale acestei afaceri, cu toată violenţa de care rezistenţii au făcut dovada, cutoatecă era vorba de un local ocrotit de imunitatea diplomatică" — scrie la Nation Roumaine — „s'a produs la toţi oamenii liberi ai lumii o mişcare de solidaritate cu aceşti rezistenţi, a căror fermă convingere era că şi-au făcut astfel datoria de oameni şi de Români".

Noi nu putem decât să subscriem sută la sută aceste declaraţii si să ne bucurăm că, însfârşit şi „democraţii noştri" s'au convertit la principiul că „teroarea chiamă violenţa". Dar să nu uite democraţii noştri că, „teroarea chiamă violenţa" e un principiu şi ca atare nu se aplică numai cazului în speţă (Berna). Principiul e universal valabil. In toate timpurile şi în toate locurile, la teroare, acolo unde demnitatea umană nu s'a stins, se va răspunde cu violenţa.

La fărădelegile lui Manciu, tânărul Corneliu Codreanu a răspuns apărând onoarea întregei studenţimi, la cele 11 crime şi 11.000 de arestări abuzive ale guvernului I. G. Duca, Nicadorii au răspuns cu atentatul contra primului ministru, iar la teroarea carlistă, în care asasinatul a fost ridicat la rangul de axiomă de guvernare, s'a răspuns cu reacţiunea prelungită a întregei mişcări legionare.

Sau principiul nu mai e valabil când „democraţii" patronează regimul de teroare?

DIN LUMEA EXILULUI

MANOPERE ELECTORALE

BULETINUL INFORMATIV al Asociaţiei Românilor din Germania de Sud, pe lunile Ianuarie-Martie 1955, începe cu un cuvânt de recomandare pentru UARG-ul Gen. Gheorghe, scris cu mult pathos, ca în ajun de bătălie. Dat fiind că la viitoarea adunare generală, punctul întâiu din ordinea de zi prevede ratificarea intrării Asociaţiei în UARG, din consideraţie pentru alegători, ar fi fost mai decent să nu se impieteze asupra voinţei lor, prezentându-li-se chestiunea cşicum ar fi fost gata făcută. Tot atât de premature ni se par expresii ca acestea: puternica asociaţie dela Bonn. „Trebue lăsat timpului să verifice puterea ei. Domeniul de activitate al Uniunii este proclamat cel de asistenţă şi cultural „fără gând de slujire a intereselor personale şi politice" Ce face însă preşedintele UARGului faţă de ieşirea Gen. Gheorghe, care s'a prezentat în lumea mare cu cartea de vizită a UARG-ului? Il desmint? Il dau afară? Sau tac chitic, pentrucă îşi recunosc stăpânul?

Dacă Dl Racoveanu şi ceilalţi prieteni ai săi înţeleg prin „Unire" capitu lare politică în faţa grupului gheorghisto-vişoianist, îi priveşte. Noi preferăm să rămânem singuri, decât să servim acestui gen de Unire care desfiinţează lupta şi perspectivele neamului. Ei nu fac Unire, ci şi-au schimbat sensul spiritual de existenţă. Dealtminteri modul în care tratează pe foştii camarazi denotă că au început să ia coloritul clasei politicianiste. Insinuaţia cu banii câştigaţi necinstit este cât se poate de degradantă pentru cine o face. Am fi noi mai indicaţi să întrebăm cu ce „bani cinstiţi" se face toată zarva cu UARG-ul? Nu e nici elegant ca organul oficial al Asociaţiei să fie folosit pentru a defăima în preziua alegerilor pe alţi membri ai Asociaţiei. Pentru asta puteau să utilizeze „Patria".

Tot „Buletinul Informativ" ţine să înştiinţeze pe membrii Asociaţiei că unii reprezentanţi ai opoziţiei s'ar folosi de numele Dlui Col. Alexandrescu, pentru a obţine procuri pentru alegeri. Actuala conducere se foloseşte aici de cunoscutul principiu că cea mai bună apărare este atacul, pentru a-şi acoperi gravele lor ilegalităţi. Nici până astăzi opoziţia n'a putut lua cunoştinţă de listele alegătorilor, deşi Dl Col. Alexandrescu a fost solicitat în repetate rânduri să le pună la dispoziţie. Nici până astăzi nu s'a decis asupra noilor înscrieri, prezentate de opoziţie, deşi nici o piedecă de ordin statutar nu interzicea înregistrarea lor. De altă parte, actualul comitet a făcut înscrieri pe care opoziţia nu le cunoaşte şi are tot dreptul să bănuiască de ce anume se ţin ascunse. In ce priveşte procurile s'a cerut ca ele să se dea până la 15 Martie, termen cu totul arbitrar, asupra caruia s'a revenit suficient de târziu ca prejudiţiul

cauzat opoziţiei să se consume.

Dacă Uargiştii se cred atât de puternici, dece recurg la metodele democraţiei balcanice?

TURNEUL POLITIC AL DLUI FARCASANU

Dl. Fărcăşanu, preşedintele „Ligii Românilor Liberi," a întreprins începând din luna Ianuarie o călătorie în Europa, cu scopul de a inspecta formaţiile Ligii depe continent şi a lua contact cu toate cercurile româneşti, în vederea unei regrupări a exilului.

La München, Dl. Fărcăşanu a ţinut o interesantă conferinţă cu prilejul zilei de 24 Ianuarie, şi-a dat osteneala să împace pe Gen. Gheorghe cu cealalaltă ramură a Ligii, reprezentată prin Centrul de Coordonare, a vizitat Institutul Român şi a luat contact cu cercurile germane dela Bonn şi ale minorităţii germane din România. In Austria, cu toatecă a fost extrem de absorbit de chestiunile politice locale, şi-a făcut timp să viziteze atât Căminul Românesc dela Salzburg cât şi Misiunea Catolică. De aici a trecut în Elveţia, unde a avut ghinionul să pice în preajma atentatului dela Berna. A fost reţinut două ore la Poliţie, până ce autorităţile elveţiene s'au convins că prezenţa dânsului pe pământul helvetic în acest moment a fost o pură întâmplare.

Dl. Fărcăşanu şi-a continuat călătoria în Spania, unde a fost primit de Dl. Vintilă Horia, consilier al Ligii. Prin mijlocirea Dlui Nicolae Dimitrescu, ministrul României la Madrid, a fost primit în audienţă de Dl. Martin Artajo, ministrul de externe al Spaniei, şi, în continuare, de Generalissimul Franco, care l-a autorizat să dea publicităţii declaraţiile sale. Principele Nicolae l-a invitat să-şi expună programul în cadrul unei consfătuiri, la care au participat mai mulţi fruntaşi ai vieţii politice româneşti din Madrid. Dl. Fărcăşanu s'a mai întreţinut cu Dl. Seicaru şi Preotul Alexandru Mircea, preşedintele Comunităţii Românilor din Spania. In Italia, Dl. Farcăşanu a fost primit şi condus de Dl. Col. Angelescu, reprezentantul Ligii în această ţară. A avut audienţe la Ministerul de Externi Italian şi la Partidul Liberal Italian. S'a întreţinut cu directore unor gazete importante din Riima. A avut o consfătuire cu colonia română din Roma, la care ao luat cuvântul Msgr. Aloisie Tăutu, Col. Angelescu, Roşu Octavu an. A fost primit de Msgr. John Kirk şi a vizitat pe Românii din Triest, Milano şi Salerno.

Ultimul punct al turneului său politic în Europa este Franţa.

La încheierea ziarului aflăm că Dl Fărcăşanu, în trecere prin Elveţia, a fost reţinut de autorităţile acestei ţări, pentru a da explicaţii asupra întâmplărilor dela Berna. Dl Fărcăşanu declarase presei, la întâia lui trecere prin Elveţia, că scopul atentatului a fost ca să se aducă dovada că Legaţia română dela Berna este centru de spionaj comunist şi acest scop ar fi fost atins.

ALEGERI DE COMITETE LA PARIS

Asociaţia Foştilor Combatanţi. La 20 Martie a fost ales noul comitet al Asociaţiei. Au fost aleşi Dnii: Leon Negruzzi, preşedinte, Comandor Băilă, vice-preşedinte, Maior Maftei, secretar general, Căpitan Cristescu, casier, Virgil Rădulescu, bibliotecar, Lupoaie, Arsenie, Ronta, Căp. Stoica, Serbănescu, Căp. Cruţescu şi Loc. Eitel, membrii.

Noua conducere a „Asociaţiei Femeilor Române Ortodoxe". Duminică 27 Februarie 1955 a avut loc în salonul de recepţie al Bisericei Ortodoxe Române din Paris, adunarea generală ordinară a membrelor Asociaţiei Femeilor Române Ortodoxe.

După demisia vechiului comitet, care a fost aprobată, s'a procedat la alegerea noului conducerî. Biroul a fost prezidat de D-na Alecsandri, iar secretară, d-na Popa.

Au fost alese d-nele: Alice Canatacuzino-Lupoaie, preşedintă, Tantzi Ciuceanu, vice-preşedintă, Popa, secretară, Cireşeanu, casieră. Din noul comitet mai fac parte d-nele Proca, Alecsandri, Teodoru, Guerite, Paraschivescu, Iliescu şi Mitruli.

Noua conducere a Asociaţiei a fixat un vast program de lucru în vederea acordării unei mai largi sprijiniri a elementelor lipsite de mijloace materiale ce se află la Paris.

Tot duminecă 27 Februarie, în cadrul unei deosebite solemnităţi, s'a organizat de către d-ra Tantzi Ciuceanu, un parastas pentru cel care a fost Crişu Axente, decedat anul trecut, la Madrid.

ALEGERI IN BRAZILIA

Societatea „Sf. Treime." In ziua de duminică, 13 Februarie a. c., s'a ţinut la São Paulo Adunarea Generală a credincioşilor români-ortodoxi din Parohia „Sf. Treime," cu care prilej s'a hotărât înfiinţarea Societăţii Ortodoxe Române „Sfânta Treime." S'a dat citire proectului de Statut care a fost aprobat cu unanimitate. Adunarea Generală, prezidată de însuşi Sf. Sa. părintele Anchidim, parohul românilor ortodoxi din Brazilia, a procedat apoi la alegerea consiliului de administraţie a Societăţii „Sf. Treime." Au fost aleşi: Preşedinte de onoare, dl. Căp. Al. Botescu; preşedinte: dl. Victor Carâp; Vice-preşedinte: dl. I. Gunaris; Secretar: dl. Ion Dimitriu; Casier: dl. Trifon Magearu; Administrator: Andrei Psarudis; Epitropi: Hugo L. Jungmann şi Const. Croitoru. Mai fac parte din Consiliu şi comisiunea culturală d-nii: I. Oană, Nic. Iancu, Nic. Iliescu-Moga, Gh. Năsturel, V. Caludis, Gh. Precupeanu, D. Paulescu, G. Funduca etc. Cenzori: Dnii M. Rimbievschi, Ioan Andreescu şi Emil Bărbulescu.

Societatea „România". La 12 Februarie a. c. s'a ţinut Adunarea Generală extraordinară a Societăţii Culturale „România" din S. Paulo, pe ordinea de zi fiind alegerea unui membru în Consiliu în locul devenit vacant prin demisia dlui M. Mititiuc, devenit cetăţean brazilian prin naturalizare. A fost aleasă D-na Iulia Carâp. D-sa va îndeplini totodată funcţiunea de Bibliotecară.

(Continuare în pag. 16)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Invăţământul limbii române. *Aparatul de propagandă al regimului nu pierde nici un prilej de a proclama avântul luat de cultură sub regimul socialist. Se menţionează numărul sporit de şcoli, de tipărituri, uriaşele sume cheltuite pentru acţiunile social-culturale. Nivelul de pregătire căpătat în şcoli e însă destul de scăzut. Profesorul H. Graur, citează din lucrările scrise ale candidaţilor de filosofie. Sunt în majoritate învăţători şi profesori de limba română, la şcolile de şapte ani, care se înscriu la cursurile fără frecvenţă şi care scriu precum urmează: „Poemele lui Dan Deşliu, sunt de un emonţionant tablou, prin aceea că a ştiut să pună în procesul de transformare socială, omul constructor al socialismului." Iar un altul: „In ţara noastră au mai fost şi alţi poeţi care şi-au făcut apariţia forţelor noi cum sunt Dan Deşliu . . ."*

Din lucrările scrise pentru examenul de admitere, Dl. prof. H. Graur mai citează si alte perle: obtimist, consegvent,. fregvent, splendit.

Cam în acelaş fel continuă să scrie şi cei admişi în universitate (tot la secţia filosofie.) Un student „fruntaş" a scris într'o lucrare: „simptomele foamei băteau la geam."

Ca să devii profesor universitar. *In „Gazeta Invăţământului," rectoratul universităţii din Bucureşti, publică concursul pentru ocuparea postului de conferenţiar la Facultatea de fizico-matematici, catedra dc analiză generală, specificând că se pot prezenţa la concurs şi persoanele fără titluri ştiinţifice sau grade didactice superioare, dacă sunt „specialişti de înaltă calificare în producţie şi în aparatul de stat" şi au stagiu şi realizări în specialitatea disciplinei vacante.*

Teama de studenţi. *Un director din ministerul învăţământului arată într'un articol din „Scânteia Tineretului" că pentru studenţii chiulangii – „frauda şi milogeala în faţa profesorilor au devenit metode de promovare a examenelor." Tovarăşul director de minister îi critică pe profesori, acuzându-i că au o atitudine de îngăduinţă „neprincipială," fiindu-le teamă „să se pună rău cu studenţii."*

Că această teamă nu este nejustificată, este documentat chiar în cuprinsul aceluiaş articol, tovarăşul director constatând că „există încă studenţi cu atitudine lipsită de respect faţă de cadrele didactice. Aceasta se manifestă nu numai în cadrul diferitelor activităţi şcolare ci şi în afara şcolii, ajungând uneori până la acte de huliganism." Deaceea profesorii „trec indiferenţi pe lângă cazurile de călcare a disciplinei. Unii conducători de U.T. M. iau poziţia de apărare a celor vinovaţi de încălcarea disciplinei şcolare."

Poezia nouă. *In foiletonul literar al ziarului „Scânteia Tineretului" publică sub semnătura unui oarecare Nicolae Stoian o poezie întitulată: Fac politică, din care nu reproducem din lipsă de spaţiu, decât o singură strofă;*

„De atunci chiar şi bunicile naive
Ce n'au scos capu'n lume-o viaţă întreagă
Fac propagandă pentru directive
Uitând de bătrâneţea lor bolnavă."

Vigilenţa redactorilor acestui organ oficial al tineretului comunist e o garanţie că poezia nu este o încercare mârşavă de compromitere a regimului, ci o expresie sinceră a sentimentelor lor.

Dar de nuntă reperist. *„Scânteia Tineretului" din 8 Martie 1955 descrie o nuntă în satul Borcut, situat pe şoseaua dintre Tg. Lăpuş şi Baia Mare. Mirele venind ca să-şi ia mireasa, o duce în curte să-i arate darul cel mai de preţ pe care l-au primit:*

„Hai Marioară la masa aceea din curte. Au venit nişte tovarăşi cu listele pentru semnături pe Apelul despre care ţi-am vorbit alaltăieri.

– Apelul dela Viena.

– Chiar aşa! Hai mai iute. Să o luăm înaintea tuturor. Asta e cel mai preţios dar al nunţii noastre."

Pe vremuri, chiar şi la nunţile celor mai săraci, tot se găseau alte daruri pentru miri decât liste cu semnături pentru apeluri.

Maşini terminate 95 la sută. Ing. Popa Gherasim, primul locţiitor al ministrului Industriei Metalurgice şi Construcţiilor de maşini, critică în ziarul „Scânteia" acele uzine care în goana de a realiza „cu orice preţ" planul producţiei-marfă, livrează maşini incomplecte. De multe ori produsele, spune locţiitorul ministrului, deşi sunt terminate în proporţia de peste 95 la sută, ele nu pot fi folosite deoarece le lipsesc unele organe mici.

Intre cauzele care fac ca majoritatea produselor industriei socialiste să fie de calitate inferioară se citează deficienţele de natură tehnică şi organizatorică, precum şi proasta funcţionare a serviciilor de cnntrol tehnic, care sunt încadrate cu un personal insuficient calificat.

Risipa de materiale. Pentru a preveni lipsa de materiale şi putea controla funcţionarea întreprinderilor de stat, au fost elaborate norme pentru consumul de materiale, pentru fiecare operaţie în parte. S'a constatat însă că foarte multe conduceri de întreprinderi ajung să calculeze norme de consum mai mari decât cele reale, astfel încât să poată obţine „economii" şi depăşiri de plan. La un control făcut la o uzină metalurgică din Satu-Mare, s'a constatat că aceasta raportase ministerului un consum de tablă pentru produsele sale, cu 20% mai mare decât cel realmente necesar.

Intoarcerea la porumb. Odată cu introducerea planului de cultură, în baza căruia se prescrie fiecărui ţăran ce plante să însămânţeze pe ogorul său, guvernul comunist a urmărit reducerea treptată a suprafeţelor cultivate cu porumb, spre a face loc altor culturi, în special de sfeclă de zahăr şi de floarea soarelui, pentru a se acoperi obligaţiile de livrări de zahăr şi ulei către Rusia Sovietică.

In 1948 s'au cultivat încă 3.673.000 ha cu porumb. In anul următor, suprafaţa a fost redusă cu ca. 200.000 ha, iar în 1950 cu încă 600.000 de ha (2.853.000 ha.) In următorii trei ani, suprafaţa ce s'a permis să fie cultivată cu porumb a oscilat în jurul a 2.900.000 ha. Când în Uniunea Sovietică s'a permis populaţiei alături de mai multe mărfuri industriale şi mai multă carne şi produse animale, a fost schimbată şi în R.P.R. politica agrară.

In planul culturilor de primavară, din 1954, se permisese însămânţarea cu porumb a unei suprafeţe de 3.200.000 ha, suprafaţă mărită prin aratul a peste 200.000 ha însămânţate cu grâu de toamnă, care ieşiseră total compromise din iarnă.

La inceputul lunei Martie cor., la consfătuirea „fruntaşilor din agricultură," Gh, Gheorghiu-Dej, în cea mai mare parte a discursului său, a făcut elogiul porumbului, pentru care s'a prevăzut însemânţarea unei suprafeţe de 3.300.000 ha. Cu lipsa sa obişnuită de realism, guvernul a planificat un randament mediu de 2000 kg porumb la hectar, mai mult chiar decât se pretinde că s'a obţinut în 1954, an foarte prost pentru recolta de grâu, dar deosebit de bun pentru cea de porumb.

Deşi se anunţă că s'a obţinut o recoltă de 6.000.000 tone de porumb, problema obţinerii unei jumătăţi de kilogram de mălai pentru mămăligă, după cum spun cei sosiţi de curând din ţară, e aproape imposibil de deslegat.

Sportul în RPR

In cronica noastră sportivă de-pe luna Martie vom încerca ca încheiere să prezentăm în linii mari încă câteva ramuri ale sportului în RPR şi anume ne vom ocupa acum aici de rugby, volei, box, cross şi tenis de masă.

Ca orice ramură a sportului, se bucură şi rugby-ul de sprijinul direct al regimului. Ca şi în trecut această ramură a sportului nu a putut pătrunde însă în masele largi ale sportivilor. Un anumit progres se poate totuşi remarca. Pe lângă un campionat orăşenesc, raional şi regional, există şi pentru rugby o divizie A cu echipe din oraşele mari ale ţării, ca Bucureşti, Cluj, Braşov, Iaşi etc., care îşi dispută între ele prin tur şi retur titlul de campion. Pe anul 1954 acest titlu a revenit echipei Casei Centrale a Armatei (CCA)-Bucureşti, deţinătoare a acestui titlu şi pe 1953, cu 46 pct.; pe locul doi s'a clasat cu 45 pct. Dinamo-Bucureşti. Deosebit de frumoase succese a obţinut rugbiul românesc în întâlnirile internaţionale ce-au avut loc în toamna anului 1954 la Bucureşti. Cluburi cehe şi engleze, care au ţinut să-şi măsoare forţele cu cele române, au trebuit să cedeze în faţa clasei rugbiului practicat în România. Aceasta ne-o confirmă şi revista franceză „Miroir Sprint", care în urma matchului dintre echipa engleză „Swansen" şi Locomotiva-Bucureşti, disputat la 23 August şi câştigat de clubul român cu 23-12, scria: „După rugbiştii francezi dela USAP-Pernignan şi PUC-Paris, jucătorii dela „Swansen" pot să confirme că . . . rugbiul român merită să-şi ia locul adevărat în arena internaţională". Pe lângă amintita echipă engleză au mai susţinut la Bucureşti în Septembrie şi Noembrie încă două cluburi cehoslovace matchuri amicale de rugby cu echipe române. Dăm aici rezultatele: Dinamo-Bucureşti – UDA-Praga: 25-11; CCA-Buc. – UDA-Praga: 24-3; Locomotiva Grivita Roşie-Bucureşti – Dynamo-Praga: 6-0.

Imediat după rugby trebue menţionat aici frumosul sport de volei. După schema cunoscută se dispută şi la volei un campionat. Echipele cele mai tari – 10 la număr – din oraşele mari ale ţării ca Bucureşti, Cluj, Timişoara, Ploeşti şi Iaşi, sunt grupate într'o divizie A şi dispută între ele campionatul pe ţară. Aceasta în ceeace priveşte campionatul divizionar de volei masculin, căci şi pentru femei există în această ramură a sportului un campionat jucat după aceeaşi schemă şi aceleaşi reguli. Divizia A de volei femenin se compune din 8 echipe reprezentante ale cluburilor sportive din Buc., Cluj, Timişoara, Iaşi şi Brăila. Campionatul pe anul 1954 la volei masculin l-a câştigat echipa Armatei, CCA-Bucureşti cu 34 pct. La volei femenin acest titlu i-a revenit clubului Stiinţa ICF cu 27 pct. Tăria voleibaliştilor români pe plan internaţional o subliniază rezultatele celor două matchuri disputate la Bucureşti la 7 Noembrie între echipele naţionale de volei masculin şi femenin ale RPR şi Franţei. In ambele întâlniri victoria a revenit României cu scorul de 3-0. S'a repetat prin aceasta succesul avut de voleibaliştii români în 1953 la Paris, când au reuşit să învingă naţionala Franţei cu 3-2.

Câteva date asupra boxului în RPR am prezentat cititorilor noştri în numerile trecute ale Exilului Românesc, când am menţionat victoriile echipei reprezentative a României asupra Suediei şi Finlandei (9-1). Boxul in RPR e deosebit de încurajat si se practică pe o scară întinsă. Boxeurii sunt încadraţi în cluburi, aceleaşi cluburi mari ce le întâlnim la foot-ball şi atletism. Campion la categoria grea şi deci campion la box pe RPR

(Continuare în pag. 16)

(Urmare din pag. 13)

BISERICA ROMANEASCA IN CANADA

Consiliul parohial al bisericii „Sf. Gheorghe" din Windsor a luat hotarirea, în anul trecut, să construiască o nouă biserică în care să încapă 400 persoane.

Stilul noului locaş bisericesc e pur canadian, fără clopote şi poartă, numai cu un turn specific bisericii noastre naţionale.

The „Windsor Daily" reproduce fotografia luată la punerea pietrii fundamentale, pe care apare primarul oraşului. Mr. Michael Patrick, John Donison, preşedintele Consiliului bisericesc, Lazăr Bolohan, primul administrator al parohiei, şi preotul Nestorian Cicală.

S'a remarcat absenţa delegatului Episcopiei şi a preoţilor dela cele patru biserici ortodoxe din Detroit.

BASARABIA 1955

Sub acest titlu a apărut o broşură mimeografiată, cuprinzând o conferinţă ţinută de Dl Scorochirja în 1953, de ziua aniversării Basarabiei. Broşura mai conţine şi un număr de anexe interesante asupra destinului povinciei dintre Prut şi Nistru.

Lucrarea se poate procura dela autor—Augsburg, Vogesenstr. 57. Un sfert din încasările realizate vor fi afectate şcolii româneşti din Augsburg.

SPORTUL IN RPR

(urmare din pag. 15)

e Dumitru Ciobotaru (Dinamo-Bucureşti).

Valoarea tirului în RPR ne-au demonstrat-o jocurile olimpice dela Helsinki din 1952, unde reprezentanţii României au câştigat tocmai la această ramură a sportului mai multe medalii, între care şi una de aur.

Concursuri de cros pe cluburi şi individuale au loc în RPR foarte des. Campioni pe 1954 sunt la această dispută sportivă echipele Dinamo—în campionatul masculin—şi Locomotiva CTFT-Buc.—în campionatul feminin

SCRISORI CĂTRE REDACŢIE

Dl **Mike Maniu,** Canada; *„Un prieten mi-a înmânat Exilul Românesc Nr. 4, în care am găsit publicat Cearta Episcopilor. După cum văd, sunteţi din aderenţii lui Horia Sima . . . Cu aceste destăinuri se înţelege că Trifa e un criminal şi v'aşi ruga ca în alt număr să spuneţi tot purul adevăr. Trifa ne spune aici că el nu ştie nimic, că n'a fost în 1941 în Bucureşti, ci poate un alt Trifa, căci Trifa sunt mulţi. Să ne răspundă Dl redactor deslușit: cum a pornit Antonescu acel măcel? . . . . Ar fi bine să ne răspunzi tot prin ziarul D-tale de ce regimul Regelui Mihai şi Antonescu l-au condamnat la muncă silnică pe viaţă? Spune-ne Dle redactor dacă şi Dta ai fost de faţă şi ai înmormântat morţi? . . .*

. . . Te legi de episcopul Andrei. Dacă nu cunoşti starea lucrurilor, de ce vorbeşti prostii Dle? Moldovanu a fost dus în eroare de preoţii prieteni cu el, care l-au sfătuit să se ducă în România şi să primească harul, iar la venire i-au întors spatele.

. . . . Dumneavoastră vreţi ca noi să răsculăm lumea şi să vă facem plăcerea D-voastră să fi stat cot la cot şi să nu fi lăsat pe Ruşi să între în ţara românească, laşilor, vânzătorilor!

. . . . V'aţi răsbunat pe evrei, săracii - e frumos?

. . . . Cred că citiţi Solia şi vedeţi ce murdării scrie şi de ce Credinţa trebue să le răspundă . . . .”

Am reprodus numai câteva din învinuirile pe care Dl Mike Maniu — „un românaş din Canada" — ni le aduce nouă, episcopului Trifa şi altora care „au ucis, au dat bir cu fugiţii, etc." N'am reprodus decât unele din ele — cele mai puţin tari — din simpatie pentru Dl Maniu şi respect pentru cititori.

Il asigurăm pe Dl Maniu că Viorel Trifa nu e „simist", cum crede D-lui, ci „anti-simist". Totuşi obiectivitatea ne obligă să negăm fărădelegile pe care corespondentul nostru le pune în spatele episcopului contestat de o parte din Românii din America. N'a ucis pe nimeni — nici pe Iorga şi nici pe Magearu — şi n'a maltratat niciun evreu. Au făcuto alţii şi, şi aceştia, sunt tot atât de anti-simişti ca şi Viorel Trifa.

Regretăm că spaţiul nu ne permite să răspundem Dlui Maniu, „cum a pornit Antonescu acel măcel". Dar de un lucru poate fi liniştit: redactorul Exilului Românesc „n'a înmormântat morţi".

In cazul episcopului Moldovanu, „prostiile" pe care le-a afirmat Exilul Românesc nu se deosebesc prea mult de recunoaşterea Dlui Maniu că „Moldovanu a fost dus în eroare . . . să primească harul". Nimeni nu-i pune la îndoială calităţile personale, dar primirea harului în R. P. R. l-a pus într'o situaţie delicată. Răfuiala „Credinţei" cu „Solia" nu ne interesează; era necesar însă să-l lămurim pe episcopul Andrei că „simiştii" sunt complet străini de acţiunile episcopului Valerian.

In fine, o ultimă lămurire: nu noi am lăsat Ruşii să intre în ţara românească. In această chestiune, Dl Maniu se poate adresa direct „vânzătorilor" României din Comitetul Naţional al Dlui Vişoianu.

Deosebit de bine se prezintă ping-pongul în R. P. R. Prin Angelica Rozeanu ping-pongul reperist se bucură de un renume mondial.

Herausgeber:
Verlag VESTITORII
Dachauerstrasse 119
Muenchen 2 - Germany
Verantwortlicher Redakteur:
Dr. Virgil Velescu

O TEZA DE DOCTORAT

(urmare din pag. 12)

dl Dr. Rudolf Serafimowitsch a adus o contribuţie remarcabilă la popularizarea literaturii noastre în Germania occidentală, care după ultimul război n'a mai avut niciun fel de legături culturale cu România.